

Hasan och Kahraman bodde på en bondgård med sin familj. På gården fanns många hästar. Hasan och Kahraman tyckte mycket om hästarna.

Dadaruh var en tjänare och han skötte om hästarna.

Varje dag tittade barnen på när Dadaruh skötte om hästarna.

En dag ville Kahraman kamma en av hästarna när det inte fanns någon i närheten. Men Kahraman kunde inte hitta kammen som Dadaruh använde till hästarna någonstans.

Då hittade han sin pappas kam, en kam som pappan tyckte mycket om.

Kahraman började kamma hästen. Men hästen tyckte inte om den nya kammen och stod inte still. Kahraman blev så arg.

Han kastade pappans kam på golvet och den gick sönder. Kahraman flydde därifrån.

Nästa morgon hittade pappan den trasiga kammen. Pappan blev så arg. Pappan frågade alla, också Kahraman. Men Kahraman ljög. Han pekade på sin bror. Pappa trodde honom och straffade Hasan. Hasan fick inte gå till stallet längre.

Hasan blev förtvivlad. Efter en tid blev Hasan sjuk, för att han var så ledsen. Efter ett år dog Hasan.

Kahraman kände alltid ruelse. Och hela sitt liv hade Kahraman dåligt samvete.